

ПУБЛІЧНА ПОЛІТИКА ЯК СКЛАДОВА СУЧАСНОЇ ДЕМОКРАТІЇ

Актуальність теми дослідження. Публічна політика покликана урегулювати конфлікт між державою та громадянином. Публічна політика передбачає активну громадську участь і відповідні процедури у прийнятті владних рішень. Сучасні українські реалії зумовлюють вивчення публічної політики як складової сучасної демократії [1, с. 2]. **Мета дослідження:** розкриття сутності публічної політики як невід'ємної складової сучасної демократії. **Завдання дослідження** - визначити та уточнити основні поняття й категорії, які використовуються у дослідженні публічної політики; розкрити сутність та місце публічної політики в сучасних моделях демократії; проаналізувати особливості формування системи публічної політики та управління в Україні. **Об'єкт дослідження:** сучасна демократія. **Предмет дослідження:** публічна політика як складова сучасної демократії. Сьогодні не існує єдиного визначення поняття публічної політики: 1) публічна політика як транспарентний процес прийняття рішень; 2) публічна політика як програма, що містить стратегії розвитку держави; 3) публічна політика – форма політичного процесу, який реалізується в публічному просторі [2, с. 23]. Незважаючи, на смислову невизначеність, ці терміни стали одними з найпопулярніших як у науковому, так і в громадських дискусіях [3, с.8]. Публічна політика в сучасних демократичних суспільствах не просто лінійний механізм, а складна постструктуральна система взаємовпливів з суб'єкт-суб'єктними характеристиками. А основним механізмом публічної політики у сучасних демократичних суспільствах є відкритий дискурс [1, с. 9]. Дискурс, націлений на досягнення раціонально обгрунтованого консенсусу, передбачає рівність учасників обговорення: кожен має право виносити питання на обговорення, пропонувати рішення, висувати аргументи за і проти [1, с. 9]. Основними характеристиками публічної політики в сучасних демократіях є: когерентність, тобто узгодженість її окремих елементів між собою і з іншими сферами суспільного життя, оскільки будь-яка суспільна проблема не обмежується однією сферою суспільного життя, а так чи інакше зачіпає всі її сфери [1, с. 12]. Сучасна публічна політика має тенденцію до розширення. Демократичні держави з їх національними варіантами публічної політики стали свого роду орієнтирами для країн, що почали перехід до нових політичних систем, зокрема й для України [2, с. 25]. В Україні все частіше розпочинається з позиції її неефективності: 1) неефективний інститут виборів, оскільки зміна законодавчої бази при наближенні нових виборів звужує коло «прохідних»; 2) неефективною є позиція поділу влади, адже виконавча влада все частіше диктує свої умови законодавчій; 3) неефективним є інститут політичних партій, оскільки вони не відображають інтереси соціальних прошарків населення і, на відміну від західних політиків, бачать свою роль не у захисті громадян, а в «грі на публіку» [4, с. 6]. Формування публічної політики в Україні потребує: 1) залучення громадян і суспільних об'єднань до реалізації державної політики; 2) висування й підтримки громадських ініціатив; 3) активного проведення громадської експертизи проектів законів та інших нормативних правових актів; 4) здійснення громадського контролю над діяльністю уряду, місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування; 5) вироблення рекомендацій органам виконавчої влади та місцевого самоврядування, діяльність яких спрямована на розвиток громадянського суспільства в Україні; 6) надання інформаційної, методичної та іншої підтримки [4, с. 7]. **Висновок.** Публічна політика в сучасних демократіях характеризується тим, що через сферу публічного відбувається перехід від політичної конкуренції до політичного співробітництва, абсолютної свободи вибору власного способу співжиття до необхідності знаходитися в згоді з цінностями, що прийняті в суспільстві. А причиною, і одночасно наслідком, цього став процес глобалізації та масової інформатизації [1, с. 13]. Таким чином, очевидним є те, що демократично організований владний процес є основою функціонування публічної політики. Не лише органи держави повинні мати інституційні засоби впливу на народ, а й політично свідомо громадянськість має формувати певний інструментарій відстоювання своїх життєвих потреб та інтересів й ефективно впливати на інститути публічної влади [2, с. 26].

Список використаних джерел

1. Нагорянський С. А., Автореферат здобуття наукового ступення кандидата політичних наук Публічна політика як складова сучасної демократії К., 2015, 19 с.
2. Гомоляко О. В. Формування публічної політики: теоретико-методологічні аспекти «Державне управління та місцеве самоврядування» випуск 4(39), К., 2018., С. 22-26.
3. Публічна політика: теоретичний вимір і сучасна практика : монографія / О. М. Чальцева. – Вінниця : ФОРМ Барановська Т. П., 2017. 336 с.
4. Ричко О.В., Вітчизняні аспекти науково-методологічного дослідження феномену публічної політики «Державне управління: теорія та практика» 2012. № 2, С.8.